

DE JONGENS *in koor, buiten.*

Och Lammert, och Lammert,
Och Lamling!

LIJSBET.

(woedend.) Wat durf je zeggen, vlegel! Lammert was op zijn werk! Laster-
tong! *(zij heft een hand op om hem te slaan.)*

MICHIEL.

Raak me niet aan of je krijgt van het pak van je jongen.

LIJSBET.

(door Aal met moeite weerhouden.) Heb je dien geranseld?

MICHIEL.

Niet een beetje ook; en hem toen in 't pekeltvat afgeboend en opgekamd!

LIJSBET.

Gods sakramenten!

AAL.

(tusschen haar en Michiel dringend.) Lijs, sla hem niet!

LAMPSENS.

(streng.) Vraag die vrouw exkuus! Gauw!

MICHIEL.

(rustig maar vast.) Dat kan ik niet. Lammert had mijn vriend Jan uit
wrok van achter aangevallen; toen gaf ik hem smeer — daar heb ik niets
geen spijt van.

JAN.

Ik er heel veel plezier van heb!

LAMPSENS.

Kom me niet meer onder de oogen! *(Keert zich af.)*

AAL.

Ga niet, mijnheer! Ik vat wel dat UEd. hem niet weerom wil nemen.
Och, God! hoe zal zijn brave vader wezen! *(zij schreit.)*

MICHIEL.

(naar haar toeiënd.) Moê, huil niet! Lieve Moê, wees niet boos op me!

AAL.

(hem afweerend.) Werken, armoê lijn, is niets; maar zoo'n jongen . . . !

MICHIEL.

(op Lijsbet toeschietend.) Buurvrouw, Moê denkt dat ik schuld heb! *(haar
zijn rug biedend.)* Sla me, omdat ik je zoon geslagen heb, die mijn vriend
Jan sloeg! Sla maar toe!

LIJSBET.

(angstig hem afweerend.) De jongen is dol. Dat's de hand des Heeren!

LAMPSENS.

(ter zijde.) Daar zit merg in dien knaap! *(luid)* Moeder, ik zal 't nog eens